

ΝΤΟΥΣΙΛ

ΧΑΡΜΣΤ

Μεταίχμιον
Αρσενος Αγοραφίλης

Ο ΚΑΚΚΙΝΟΣ
ΘΕΡΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Μια γυναίκα στα πράσινα κι ένας άντρας στα γκρίζα

Για πρώτη φορά άκουσα να αποκαλούν την Πέρσονβιλ Πόιζονβιλ από έναν κοκκινομάλλη σκέτη λέρα ονόματι Χίκι Ντιούι στο Μπιγκ Σιπ του Μπιουτ. Είχε μεγάλο και ιδιόμορφο πρόβλημα με το ρο κι έτσι δεν έδωσα σημασία στην αλλαγή του ονόματος της πόλης. Αργότερα άκουσα κι άλλους που δεν είχαν κανένα τέτοιο πρόβλημα να κάνουν το ίδιο. Και πάλι το μυαλό μου πήγε σ' εκείνο το παράλογο χιούμορ του υπόκοσμου, όμως μερικά χρόνια αργότερα επισκέφθηκα ο ίδιος την Πέρσονβιλ και κατάλαβα.

Από το σταθμό τηλεφώνησα στη Χέραλντ, ζήτησα τον Ντόναλντ Ουίλσον και του είπα ότι έφτασα.

«Θα περάσεις από το σπίτι μου στις δέκα απόψε το βράδυ;» Το ύφος του ήταν ευχάριστο και κοφτό. «Μένω στη Μάουντεν Μπούλεβαρ 2101. Πάρε το λεω-

φορείο της Μπροντγουέι, κατέβα στη λεωφόρο Λόρελ και περπάτα δύο τετράγωνα προς τα δυτικά».

Του είπα ότι θα περνούσα. Ύστερα πήγα με ταξί στο ξενοδοχείο Γκρέιτ Ουέστερν, άφησα τις βαλίτσες μου και βγήκα να ρίξω μια ματιά στην πόλη.

Δεν ήταν όμορφη πόλη. Τα περισσότερα κτίρια ήταν φανταχτερά. Παλιότερα κάτι μπορεί να έλεγαν. Από τότε όμως η κίτρινη κάπνα από τα χυτήρια, που οι καμινάδες τους ορθώνονταν ψηλές στο νότο με φόντο ένα σκυθρωπό βουνό, είχε καλύψει ομοιόμορφα όλες τις προσόψεις τους. Το αποτέλεσμα ήταν μια άσχημη πόλη σαράντα χιλιάδων κατοίκων, σε μια άσχημη περιοχή ανάμεσα σε δυο άσχημα βουνά, γεμάτη σκόνη από τα ορυχεία. Κι αποπάνω ανοιγόταν ένας γκριζός ουρανός που λες και είχε βγει μέσα από τις καμινάδες.

Ο πρώτος αστυνομικός που είδα ήταν αξύριστος. Ο δεύτερος φορούσε μια τσαλακωμένη στολή που της έλειπαν δύο κουμπιά. Ο τρίτος στεκόταν στη μέση της κεντρικής διασταύρωσης της πόλης –Μπροντγουέι και Γιούνιον– και κατηύθυνε την κυκλοφορία μ' ένα πούρο στο στόμα. Από εκεί και πέρα σταμάτησα να τους δίνω σημασία.

Στις εννιάμισι πήρα ένα τραμ της Μπροντγουέι στην κατεύθυνση που μου είχε πει ο Ντόναλντ Ουίλσον. Κατέληξα σ' ένα γωνιακό σπίτι με γκαζόν περιφραγμένο με θάμνους.

Η υπηρέτρια που μου άνοιξε την πόρτα μού είπε ότι ο κύριος Ουίλσον έλειπε. Ενώ της εξηγούσα ότι είχα ραντεβού μαζί του, παρουσιάστηκε στην πόρτα μια λεπτή ξανθιά γυναίκα κάτι λιγότερο από τριάντα ετών με πράσινο κρεπ φόρεμα. Ακόμα και όταν μου χαμογέλασε, τα γαλανά της μάτια δεν έχασαν την ψυχρότητά τους. Της επανέλαβα τα περι ραντεβού.

«Ο σύζυγός μου λείπει». Είχε ελαφρά περιέργη προφορά του σίγμα. «Αλλά, αφού σας περιμένει, προφανώς θα έρθει σύντομα».

Με ανέβασε σ' ένα δωμάτιο που έβλεπε προς τη λεωφόρο Λόρελ, ένα καφετί και κοκκινωπό δωμάτιο με πολλά βιβλία. Καθίσαμε σε δερμάτινες πολυθρόνες που ήταν τοποθετημένες αντικριστά τόσο μεταξύ τους όσο και με ένα αναμμένο τζάκι με κάρβουνα και μου άρχισε τις ερωτήσεις.

«Ζείτε στην Πέρσονβιλ;»

«Όχι, στο Σαν Φρανσίσκο».

«Δεν έρχεστε όμως εδώ για πρώτη φορά;»

«Κι όμως».

«Αλήθεια; Και σας αρέσει η πόλη μας;»

«Δεν την έχω γυρίσει ακόμη». Έλεγα ψέματα, την είχα γυρίσει. «Μόλις σήμερα το απόγευμα έφτασα».

Από τα λαμπερά της μάτια έφυγε η περιέργεια ενώ έλεγε:

«Θα τη βρείτε απαίσια». Συνέχισε την ανάκριση:

«Αλλά όλες οι πόλεις με ορυχεία ίδιες είναι. Ασχολείστε με τα μεταλλεία;»

«Όχι για την ώρα».

Κοίταξε το ρολόι πάνω από το τζάκι και είπε:

«Γαϊδουριά του Ντόναλντ να σας φέρει τέτοια ώρα το βράδυ για δουλειά και να σας αφήσει να περιμένετε».

Είπα ότι δεν πείραζε.

«Αν και μπορεί να μην σας θέλει για δουλειά».

Δεν απάντησα.

«Δεν είμαι τόσο αδιάκριτη όσο υποθέτετε» είπε εύθυμα. «Αλλά εσείς είστε τόσο μυστικοπαθής που μου προκαλείτε την περιέργεια. Δεν είστε λαθρέμπορος ποτών; Ο Ντόναλντ τούς αλλάζει τόσο συχνά».

Της χαμογέλασα λίγο ειρωνικά, αφήνοντάς τη να βγάλει ό,τι συμπέρασμα ήθελε.

Ακούστηκε το τηλέφωνο αποκάτω. Η κυρία Ουίλσον άπλωσε προς το τζάκι τα πόδια της με τα πράσινα πασουμάκια κι έκανε πως δεν το άκουσε. Δεν κατάλαβα το λόγο.

«Φοβάμαι πως θα πρέπει να –» ξεκίνησε να λέει και σταμάτησε βλέποντας την υπηρέτρια στην πόρτα.

Της είπε ότι τη ζητούσαν στο τηλέφωνο. Μου ζήτησε συγγνώμη και ακολούθησε την υπηρέτρια. Δεν κατέβηκε κάτω, αλλά μίλησε από μια δεύτερη συσκευή που δεν ήταν μακριά.

Την άκουσα να λέει:

«Είμαι η κυρία Ουίλσον... Ναι... Εμπρός... Ποιος;... Μπορείτε να μιλήσετε πιο δυνατά;... Τι;... Ναι... Ναι... Ποιος είναι;... Εμπρός! Εμπρός!».

Έκλεισε το ακουστικό. Ακούστηκαν τα βήματά της στο διάδρομο – βιαστικά βήματα.

Άναφα ένα τσιγάρο κι έμεινα να το κοιτάζω μέχρι που την άκουσα να κατεβαίνει τις σκάλες. Ύστερα πήγα στο παράθυρο, σήκωσα την άκρη μιας γρίλιας και κοίταξα στη λεωφόρο Λόρελ και σ' ένα λευκό τετράγωνο γκαράζ στο πίσω μέρος του σπιτιού από εκείνη την πλευρά.

Φάνηκε μια λεπτή γυναίκα με μαύρο παλτό και καπέλο να προχωράει βιαστικά από το σπίτι στο γκαράζ. Ήταν η κυρία Ουίλσον. Έφυγε με μια Μπιούικ κουπέ. Επέστρεψα στην πολυθρόνα μου και περίμενα.

Πέρασαν τρία τέταρτα. Πέντε λεπτά μετά τις έντεκα ακούστηκε απέξω ένα φρενάρισμα. Δύο λεπτά αργότερα η κυρία Ουίλσον έμπαινε στο δωμάτιο. Είχε βγάλει το παλτό και το καπέλο της. Το πρόσωπό της ήταν κάτασπρο και το βλέμμα της σκοτεινό.

«Λυπάμαι πολύ» είπε σπασμωδικά. «Άδικα περιμένατε. Ο άντρας μου δεν θα έρθει απόψε».

Της είπα ότι θα επικοινωνούσα μαζί του το πρωί στη Χέραλντ.

Έφυγα με την απορία γιατί η μύτη στο αριστερό πασουμάκι της ήταν υγρή και σκούρα – πιθανόν από αίμα.

Περπάτησα μέχρι την Μπροντγουέι και ανέβηκα σ' ένα τραμ. Τρία τετράγωνα πιο πέρα από το ξενοδοχείο μου κατέβηκα να δω γιατί είχε μαζευτεί κόσμος σε μια πλαϊνή είσοδο του δημαρχείου.

Τριάντα με σαράντα άντρες και μερικές γυναίκες στέκονταν στο πεζοδρόμιο και κοιτούσαν μια πόρτα που έγραφε «Αστυνομικό Τμήμα». Ήταν άντρες από τα ορυχεία και τα χυτήρια με τις φόρμες εργασίας τους, νεαροί με φανταχτερά ρούχα από τα σφαιριστήρια και τα χορευτικά κέντρα, λιμοκοντόροι με ελκυστικά χλωμά πρόσωπα, πιστοί σύζυγοι με βαριεστημένο ύφος, εξίσου πιστές και βαριεστημένες γυναίκες και μερικές κυρίες της νύχτας.

Στην άκρη του πλήθους σταμάτησα δίπλα σ' έναν γεροδεμένο άντρα με τσαλακωμένα γκριζα ρούχα. Το πρόσωπό του ήταν κι αυτό γκριζωπό, ακόμα και τα χοντρά του χείλη, αν και δεν ήταν πάνω από τριάντα. Είχε φαρδύ πρόσωπο, έντονα χαρακτηριστικά και έξυπνο ύφος. Μια κόκκινη γραβάτα με φόντο το γκριζο φανελένιο πουκάμισό του ήταν και η μοναδική νότα χρώματος πάνω του.

«Τι τρέχει;» ρώτησα.

Με κοίταξε προσεκτικά πριν απαντήσει, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι η πληροφορία του θα κατέληγε σε σωστά χέρια. Τα μάτια του ήταν γκριζα όπως τα ρούχα του, αλλά πιο σκληρά.

«Ο Ντον Ουίλσον πήγε να καθίσει στα δεξιά του Θεού, αν φυσικά ο Θεός δέχεται να βλέπει τρύπες από σφαίρες».

«Ποιος τον πυροβόλησε;» ρώτησα.

Ο γκριζος άντρας έξυσε το σβέρο του και είπε:

«Κάποιος με πιστόλι».

Ήθελα πληροφορίες, όχι ευφυολογήματα. Θα είχα δοκιμάσει την τύχη μου και με άλλους από το πλήθος, αλλά ο τύπος με την κόκκινη γραβάτα μού φάνηκε ενδιαφέρων. Του είπα:

«Είμαι ξένος. Κι οι ξένοι είναι ό,τι πρέπει για να τους κάνεις πλάκα».

«Πρόκειται για τον αξιότιμο Ντόναλντ Ουίλσον, εκδότη των *Μόρνινγκ* και *Ίβνινγκ Χέραλντ*. Βρέθηκε νεκρός για τα καλά πριν από λίγο στην οδό Χαρικέιν» αποκρίθηκε γρήγορα με τραγουδιστή φωνή. «Δεν φαντάζομαι να αισθάνεσαι ακόμη πληγωμένος».

«Ευχαριστώ». Άγγιξα με το δάχτυλό μου την άκρη της γραβάτας του. «Σημαίνει κάτι ή είναι απλώς μια γραβάτα;»

«Είμαι ο Μπιλ Κουίντ».

«Μα βέβαια!» αναφώνησα προσπαθώντας να θυ-

μηθώ αν μου έλεγε κάτι το όνομα. «Θεέ μου, πόσο χαίρομαι που σε συναντάω!»

Έβγαλα το πορτοφόλι με τις κάρτες που είχα μαζέψει με διάφορους τρόπους από εδώ κι από εκεί. Την κόκκινη κάρτα έφαχνα που έλεγε πως ήμουν ο Χένρι Φ. Νιλ, ναυτικός, μέλος της οργάνωσης Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου. Όλα φυσικά ήταν ψέματα.

Την έδωσα στον Μπιλ Κούντ. Τη διάβασε προσεκτικά από μπροστά κι από πίσω, μου την επέστρεψε και με κοίταξε καχύποπτα από πάνω μέχρι κάτω.

«Αποκλείεται να ξαναπεθάνει» είπε. «Προς τα πού πας;»

«Οπουδήποτε».

Προχωρήσαμε μαζί, στρίψαμε σε μια γωνία χωρίς συγκεκριμένο προορισμό, όσο μπορούσα να πω.

«Και τι σ' έφερε εδώ πέρα, αφού είσαι ναυτικός;» ρώτησε επιφυλακτικά.

«Πώς σου πέρασε από το μυαλό ότι είμαι ναυτικός;»

«Το είδα στην κάρτα».

«Έχω μια άλλη που γράφει ότι είμαι ξυλοκόπος. Αν θες να γίνω μεταλλωρύχος, θα σου φέρω μια καινούργια αύριο».

«Δύσκολο, γιατί εδώ τις μοιράζω εγώ».

«Κι αν σου ρίξουν σύρμα από το Σικάγο;» ρώτησα.

«Στο διάολο το Σικάγο! Εγώ κάνω κουμάντο εδώ». Μου έδειξε την πόρτα ενός εστιατορίου. «Θες ποτό;»

«Δεν θα 'λεγα όχι».

Διασχίσαμε το εστιατόριο, ανεβήκαμε μια σκάλα και καταλήξαμε σ' ένα στενό δωμάτιο μ' ένα μακρύ μπαρ και μια σειρά τραπέζια. Ο Μπιλ Κούντ κούνησε το κεφάλι του και είπε ένα γεια σε μερικά αγόρια και κορίτσια στα τραπέζια και στο μπαρ και με οδήγησε σ' ένα από τα χωρίσματα με πράσινη κουρτίνα στον τοίχο απέναντι από το μπαρ.

Περάσαμε τις επόμενες δύο ώρες πίνοντας ουίσκι και συζητώντας.

Δεν πίστευε ότι είχα καμία σχέση με την κάρτα που του έδειξα ούτε την άλλη που του ανέφερα. Δεν πίστευε ότι ήμουν κάποιος καλός συνδικαλιστής. Και ο ίδιος, ως αρχηγός του συνδικάτου στην Πέρσονβιλ, θεώρησε καθήκον του να με ψαρέψει και ταυτόχρονα να μην αποκαλύψει τίποτα για τις ριζοσπαστικές υποθέσεις στην περιοχή ενώ θα μιλούσε γι' αυτές.

Εμένα δεν με πείραζε καθόλου να μιλήσει γι' αυτές. Με ενδιέφεραν οι υποθέσεις της Πέρσονβιλ. Δεν είχε καμία αντίρρηση να τις συζητήσει ενώ θα προσπαθούσε να βγάλει άκρη με τις κόκκινες κάρτες μου.

Έμαθα από αυτόν περίπου τα εξής:

Επί σαράντα χρόνια ο γερο-Έλιχου Ουίλσον –πατέρας του άντρα που σκότωσαν απόψε– ήταν ο ιδιοκτήτης της Πέρσονβιλ. Ήταν πρόεδρος και βασικός μέτοχος της Μεταλλουργικής Εταιρείας της Πέρσονβιλ, της Εθνικής

Τράπεζας, ιδιοκτήτης της Μόρνινγκ Χέραλντ και της Ίβνινγκ Χέραλντ, που ήταν οι μόνες εφημερίδες της πόλης, και τουλάχιστον μέτοχος σε κάθε άλλη μικρή ή μεγάλη επιχείρηση στην πόλη. Επιπλέον είχε στον απόλυτο έλεγχό του ένα γερουσιαστή, δύο βουλευτές, τον κυβερνήτη, το δήμαρχο και το μεγαλύτερο μέρος της νομοθετικής εξουσίας της πολιτείας. Ο Έλιχου Ουίλσον ήταν η ίδια η Πέρσονβιλ, αν όχι ολόκληρη η πολιτεία.

Τα χρόνια του πολέμου το Συνδικάτο –που γνώριζε μεγάλη ανάπτυξη στη Δύση– έφτιαξε σωματείο μέσα στη Μεταλλουργική της Πέρσονβιλ. Το σωματείο δεν χαρίστηκε. Οι εργάτες χρησιμοποίησαν την καινούργια δύναμή τους για να ζητήσουν όσα ήθελαν. Ο γερο-Έλιχου υποχώρησε όπου δεν γινόταν αλλιώς και περίμενε.

Το 1921 έφτασε η ώρα του. Οι δουλειές περνούσαν κρίση. Δεν τον πείραζε αν έκλεινε για λίγο την επιχείρησή του. Αθέτησε τις συμφωνίες που είχε κλείσει με το σωματείο και επανέφερε το προπολεμικό καθεστώς.

Το σωματείο κάλεσε φυσικά βοήθεια. Το αρχηγείο του Συνδικάτου στο Σικάγο έστειλε τον Μπιλ Κούντ για να συντονίσει τη δράση τους. Ήταν κατά της απεργίας και της ανοιχτής σύγκρουσης. Και υπέρ της παλιάς τακτικής του σαμποτάζ από τα μέσα. Όμως αυτό δεν ήταν αρκετό για τους εργάτες της Πέρσονβιλ. Ήθελαν να ακουστούν, να γράψουν ιστορία.

Απήργησαν.

Για οκτώ μήνες. Και οι δύο πλευρές είχαν μεγάλες απώλειες. Οι απεργοί είχαν τις δικές τους. Ο γερο-Έλιχου προσέλαβε πιστολάδες, απεργοσπάστες, εθνοφρουρούς, ακόμα και μονάδες του τακτικού στρατού. Όταν είχε ανοίξει και το τελευταίο κεφάλι και τσακιστεί και το τελευταίο πλευρό, το οργανωμένο κίνημα έμοιαζε με καμένο πυροτέχνημα.

Όμως, είπε ο Μπιλ Κούνιτ, ο γερο-Έλιχου δεν ήξερε την ιταλική του ιστορία. Κέρδισε την απεργία, αλλά έχασε τον έλεγχο του δήμου και της πολιτείας. Για να καταβάλει τους μεταλλωρύχους, έπρεπε να δώσει εξουσία στον υπόκοσμο. Κι όταν τέλειωσε η αναμέτρηση, δεν μπορούσε να τους ξεφορτωθεί. Τους είχε παραδώσει την πόλη και δεν διέθετε πλέον τη δύναμη να τους την πάρει πίσω. Η Πέρσονβιλ τους καλάρωσε και την κατέλαβαν. Είχαν καταστείλει την απεργία για λογαριασμό του και για αντάλλαγμα έπαιρναν την πόλη. Δεν μπορούσε να έρθει ανοιχτά σε σύγκρουση μαζί τους. Τον κρατούσαν. Ήταν άμεσα υπεύθυνος για όσα είχαν κάνει στη διάρκεια της απεργίας.

Στο σημείο αυτό ο Μπιλ Κούνιτ κι εγώ είχαμε ήδη πιει κάμποσο. Άδειασε ξανά το ποτήρι του, έσπρωξε πίσω τα μαλλιά του που του είχαν πέσει στα μάτια και έφερε την ιστορία στο σήμερα.

«Ο πιο δυνατός ανάμεσά τους φαίνεται να είναι

μάλλον ο Πιτ ο Φιλανδός. Αυτό εδώ που πίνουμε, για να καταλάβεις, είναι δικό του. Έπειτα είναι ο Λιου Γιαρντ. Έχει ενεχυροδανειστήριο στην οδό Πάρκερ, ανακατεύεται με εγγυήσεις αποφυλακίσεων, χειρίζεται όλα τα καυτά θέματα του πολίτη και είναι κολλητός, λένε, με τον αστυνομικό διευθυντή, τον Νούναν. Επίσης πολλούς φίλους έχει κι ο πιτσιρικάς ο Μαξ Θάλερ Ουίσπερ. Είναι ένας μικροκαμωμένος μελαχρινός τύπος που κάτι έχει στη φωνή του. Δεν μιλάει. Είναι τζογαδόρος. Αυτοί οι τρεις με τον Νούναν βοηθάνε τον Έλιχου να ελέγχει την πόλη. Αλλά τον βοηθάνε περισσότερο απ' ό,τι θα ήθελε εκείνος. Πρέπει όμως να πηγαινέι με τα νερά τους, διαφορετικά...»

«Ο τύπος που καθάρισαν απόψε –ο γιος του Έλιχου– από ποια πλευρά έπαιζε;» ρώτησα.

«Από την πλευρά που τον έβαλε ο μπαμπάς, δηλαδή την πλευρά που βρίσκεται τώρα».

«Θες να πεις ότι ο γέρος –»

«Δεν το αποκλείω, αλλά δεν το πιστεύω. Ο Ντον μόλις είχε επιστρέψει στην πόλη και ανέλαβε τις εφημερίδες για λογαριασμό του πατέρα του. Δεν ήταν σαν το γέρο του, να κάθεται να ανέχεται τον οποιονδήποτε. Αλλά έπρεπε αναγκαστικά να έχει παρτίδες με τους τύπους. Ο γέρος του λοιπόν έφερε τον Ντον και τη γαλλίδα γυναίκα του από το Παρίσι και τον χρησιμοποίησε για ασπίδα – ωραία στάση για πατέρα. Ο Ντον

ξεκίνησε από τις εφημερίδες του μια καμπάνια εξυγιάνωσης. Να καθαρίσει η πόλη από το έγκλημα και τη διαφθορά – δηλαδή από τον Πιτ, τον Λιου και τον Ουίσπερ. Κατάλαβες; Ο γέρος χρησιμοποίησε τον μικρό για να τους διώξει. Κι εκείνοι αντέδρασαν».

«Μερικά πράγματα μου φαίνονται στραβά στη θεωρία σου» είπα.

«Σε αυτή την πόλη όλα είναι στραβά. Χόρτασες από αυτή την μπογιά που πίνεις;»

Απάντησα ναι και βγήκαμε στο δρόμο. Ο Μπιλ Κουίντ έμενε στο Ξενοδοχείο των Ανθρακωρύχων στην οδό Φόρεστ. Στο δρόμο του ήταν το ξενοδοχείο μου, έτσι περπατήσαμε μαζί. Έξω από το ξενοδοχείο μου ένας χοντρός τύπος που έμοιαζε για αστυνόμος με πολιτικά κουβέντιαζε από την άκρη του πεζοδρομίου με τον οδηγό μιας Στατζ.

«Αυτός στο αμάξι είναι ο Ουίσπερ» μου είπε ο Μπιλ Κουίντ.

Πίσω από τον χοντρό είδα το προφίλ του Θάλερ. Ήταν νεαρός, μελαχρινός, μικροκαμωμένος, με πολύ όμορφα χαρακτηριστικά, λες και είχε βγει από καλούπι.

«Χαριτωμένος είναι» είπα.

«Ναι» συμφώνησε ο άντρας με τα γκρι «όπως κι ο δυναμίτης».

του 1923. Πρωταγωνιστής των αστυνομικών μυθιστορημάτων του που ακολούθησαν (*Ο κόκκινος θερισμός* ήταν το πρώτο) ήταν ο Κοντινένταλ Οπ, ένας αρχετυπικός ντετέκτιβ. Το 1929 ο Χάμετ δημιούργησε έναν νέο ήρωα, τον Σαμ Σπέιντ, τον πρωταγωνιστή του θρυλικού *Γερακιού της Μάλτας*. Το συγκεκριμένο βιβλίο έχει συναρπάσει πολλές γενιές αναγνωστών, ενώ θρυλική είναι η μεταφορά του στη μεγάλη οθόνη (πρώτη φορά το 1931). Έως το 1934 εξέδωσε επίσης τα μυθιστορήματα: *Η κατάρα των Ντέιν*, *Γυάλινο κλειδί* και *Ο αδύνατος άντρας*. Έκτοτε δεν κυκλοφόρησε κανένα άλλο μυθιστόρημά του, αλλά έγραψε σενάρια για τον κινηματογράφο (μεταξύ των οποίων και η διασκευή του *Γυάλινου Κλειδιού*).

Ο Ντάσιελ Χάμετ γεννήθηκε στο Μέριλαντ των ΗΠΑ το 1894. Γιος του Ρίτσαρντ Χάμετ και της Άνι Μποντ Ντάσιελ, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το σχολείο στα δεκατέσσερά του, προκειμένου να βοηθήσει οικονομικά την οικογένειά του. Έκανε διάφορες δουλειές και κατέληξε να εργάζεται ως ιδιωτικός ντετέκτιβ στο Πρακτορείο Πίνκερτον.

Η πρώτη του αστυνομική ιστορία, την οποία υπέγραψε με το ψευδώνυμο Πίτερ Κόλινσον, δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Black Mask* τον Οκτώβριο

Ασχολήθηκε έντονα με τον πολιτικό ακτιβισμό, και το 1937 έγινε μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος. Με την υγεία του σοβαρά επιβαρυσμένη από το αλκοόλ και το κάπνισμα, ζώντας τα τελευταία χρόνια του ως ερμίτης, πέθανε στη Νέα Υόρκη, στις 10 Ιανουαρίου του 1961.

ISBN:978-618-03-1309-3

9 786180 313093

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81309